

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET
VORIGE NUMMER.

Eveline Blount, een knap doch arm meisje, wordt door Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis en door Jack Tenderden, zoon van kolonel Tenderden, bemind. Zij zelf heeft echter nog absoluut geen idee naar wien haar hart neigt. Door bemiddeling van Jack werd Eveline bij de Tenderdens te logeeren gevraagd en Jack zelf begeleidde haar naar zijn familie. Onderweg stelt hij haar op de hoogte van den toestand bij hem thuis: Zijn vader, hoewel zelf geloovend dat alles terecht zal komen, heeft te veel gewaagd met zijn speculaties en dreigt geruïneerd te worden en als dit gebeurde zou Jack den moed missen Eveline te vragen. Wanneer zij beiden op Dippingdene, het landgoed van de Tenderdens aankomen, doet de kolonel zeer opgewekt omdat de aandelen iets gerezen zijn. De overige familie is echter nog zeer bedrukt en als de kolonel Eveline het landgoed laat zien, bespreekt Jack met zijn moeder en zijn zuster Isabel den toestand. Zij zien in dat deze onhoudbaar is. Jack verneemt dat zijn vader juist den dag te voren een boerderij heeft verkocht voor 20.000 gulden omdat hij contanten noodig had. De effecten waren geborgen in de brandkast.

En met dit geld wil vader opnieuw van die prulaandeelen kopen?" „Hoe kan ik dat verhinderen. Als ik er iets van zeg, wordt hij woedend. Bovendien, als ik het hem kon afraiden en de papieren gingen omhoog, dan zou hij het mij nimmer vergeven." „Moeder, u is zwak, hopeloos zwak,"

riep Jack uit. „Dat kun jij gemakkelijk zeggen," viel Isabel hem in de rede, „maar waarom doe jij dan niets. Jij lijkt wel net zoo zwak als moeder en jij bent nog wel een man!"

„Wat kan ik doen? Wat kan ik doen?" riep de jonge man wanhopig uit, „geef mij een middel aan de hand om het geld te redden."

„Och, je kan natuurlijk vader niet verhinderen zijn geld te verspelen," zei Isabel treurig.

„Ik zou gerechtigd zijn het te doen, en ik zou het doen als ik kon," antwoordde Jack fier. „Waar is het geld?"

„In de brandkast hier?"

Jack liep naar den hoek van de kamer en greep de handle van de kluis. Ze was natuurlijk gesloten.

„Moeder, waarom maakt u zich niet meester van het geld — u heeft er recht op."

„Wees niet zoo dwaas, mijn jongen. Je vaders woede zou onttembaar zijn. Al wat hij doet is voor ons bestwil."

„Dan moeten wij voor ons bestwil hem tegen zich zelven beschermen. Als hij het geld niet had, zou hij zijn speculaties moeten opgeven. Hij zou dan niets meer kunnen doen, dan wachten op die vervloekte rijzing."

„Wat praat je toch gek, Jack," snibde Isabella. „Het was beter dat hij van het geld beroofd werd door 'een gewonen dief, dan dat het hem wordt afhandig gemaakt door die zwendelaars in de City," verklaarde Jack. „Als een dief er zich meester van maakt, dan is er misschien nog een gedeelte van te redden, maar als het naar de beurs"

Jack hield plotseling op, een idee schoot hem door het hoofd.

„Moeder! Veronderstel, dat wij het geld stalen?"

„Wat praat je nou, Jack?" riep ze verschrikt uit.

„Ik herhaal. Veronderstel we werden bestolen. Veronderstel dat een dief in huis sloop en de effecten meenam. Wat zou er dan gebeuren? Vader zou buiten zichzelf van woede zijn, hij zou om de politie sturen en die zou den dief niet kunnen vinden"

„Maar wat is dat nu voor onzin, Jack," viel Isabella hem in de rede. „Je doet net zoo dwaas als papa!"

„Isabel, Isabel!" berispte mevrouw Tenderden met een ontevreden blik op haar dochter.

„Begrijpt u niet wat ik bedoel?" vroeg Jack, terwijl hij weer aan de tafel plaats nam. „Als vannacht de brandkast eens werd opengebroken en de effecten werden gestolen . . . door ons!"

„Goeien hemel!" riep mevrouw Tenderden uit.

„Ja, door ons, en dan ergens veilig werden opgeborgen tot de crisis voorbij en alles vergeten is. Dan zouden we vader in tijd van nood ter hulp kunnen komen. Hij zal niet eerder tot bezinning komen, dan wanneer alles verloren is. Dan komt u, moeder, als zijn goede engel en toont hem hoe ge hem gered hebt voor zichzelf."

„Bedoel je dat ik den diefstal zou plegen?" vroeg de verschrikte vrouw.

„Iemand moet het doen!"

Isabel hield op met schreien; met geopenen mond, de handen in den schoot gevouwen, zat ze daar en keek Jack met verschrikten blik aan. Nimmer had ze haar broeder zoo gezien. Haar vader was vreeselijk als hij woedend was, en dat op die wijze uit te lokken . . .

„Wat denkt u van het plan?" vroeg Jack van de een naar de ander ziende.

Mevrouw Tenderden dacht na. De praktische waarde van het voorstel liet niet na indruk op haar te maken. Ze was niet bang voor de woede van haar man als ze de overtuiging had in haar recht te zijn. En ze was in haar recht als ze een speler tegen zichzelf in bescherming nam en iets uit het bankroet trachtte te redden.

„Wat is er tegen om hier in te breken?" vroeg Jack.

„Laten de bureu er over praten; laat de politie komen als ze er lust in heeft. Wat kan ze doen? Ze zullen trachten de effecten meester te worden en waar wij geen plan hebben ze te verkoopen, zullen ze hierin natuurlijk niet slagen. Ze zullen overal naar een gewonen inbreker zoeken en hem niet vinden. Het zal eenige dagen besproken worden en voor vader een groote teleurstelling zijn, maar hij zal dit wel overleven. De crisis zal niet uitblijven. Ze komt; wilt u de armoede afwachten met twintig duizend gulden in reserve voor den tijd als vader een gebroken man is, of wilt u de armoede te gemoet gaan zonder dit geld?"

De arme mevrouw Tenderden keerde haar betraande en verschrikte oogen naar haar zoon. Ze begon nu te begrijpen hoe treurig de zaken stonden. Want gelijk vele menschen, die het ongeluk niet zien willen, had ze zich steeds met valsche hoop gevleid.

„Ik vrees dat we ons huis ook verliezen zullen," zei Jack bedroefd.

„Het is reeds zwaar verhypothekerd!"

„Goeden hemel! Dan is er eigenlijk niets meer! Moeder,

FRANS HALS. DE BIERDRINKER.

Frans Hals, een beroemd Nederlandsch portretschilder, werd in 1584 te Mechelen geboren en was leerling van Karel van Mander. Hoewel zich verscheidene werken van den beroemden meester, waaronder ook bovenstaand doek, in het buitenland bevinden, bezit Haarlem een groote collectie in het naar hem genoemde museum, waarop deze stad met recht trots kan zijn.

dat doet mij besluiten. Ik meen, om mij van de papieren meester te maken. Ik zal ze u overhandigen en u moet er zorg voor dragen. Geen zwakheid, geen verkeerde sympathie, moeder! Ze moeten een middel zijn om vader te redden van wanhoop als het ongeluk eindelijk daar is."

„Maar hoe zal je dat doen?" vroeg Isabel vol bewondering. Jack was opeens in haar oogen een halfgod geworden.

„Vannacht, als ieder slaapt. Ik sta op, ga de deur uit; kom door het raam weer binnen; sluip naar deze kamer; snuffel het bureau door; gooi den inhoud over den vloer; neem den sleutel; open de brandkast; neem de effecten er uit, en . . . nou, da's al!"

„Zou alles zoo gemakkelijk gaan?" vroeg mevrouw Tenderden nerveus.

„Niets gemakkelijker. 't Is zoo eenvoudig! Ik breek den klink van de blinden, trap een bloemperk plat, beschadig wat houtwerk, laat de voordeur open. Alles heel gemakkelijk!"

„Maar onderstel, je vergist je in het donker en maakt gerucht," zei Isabel.

„Ik zal een lantaarn uit den stal nemen en met een doek bedekken. Je moet natuurlijk voor dat soort werk een dievenlantaarn hebben en een breekijzer; maar ik kan me wel behelpen met een schroevendraaier. Het voor-naamste is te maken dat ieder gelooft dat de dief van buiten af in huis gekomen is. Hoe minder gegevens de politie heeft om naar te werken, des te spoediger zal ze haar onderzoek opgeven. Moeder, vind je het goed?"

„Ik geloof dat het noodzakelijk is," zuchtte de onwillige

medeplichtige. „Wij drieën moeten elkander goed verstaan en ieder van ons zijn deel van de verantwoording dragen."

„Ja," mompelde Isabel. „Vader zal woedend zijn, natuurlijk, en 't ons nimmer vergeven. Maar het is beter dan armoede te moeten lijden."

„Als iemand op den dag dat hij alles verloren heeft plotseling twintigduizend gulden ontvangt, zal hij er niet naar vragen, hoe hij ze verloor."

Jack voelde zich iemand van ondervinding en wereld-wijsheid en werd daardoor zich niet bewust dat zijn handelwijze al even onverantwoordelijk was als die van zijn vader. Ze bespraken alles nog eens breedvoerig en hoe langer ze er over praatten, hoe gemakkelijker en rechtvaardiger het scheen.

Jack brak eindelijk de discussie af door naar den stal te gaan om zijn maatregelen te nemen, voordat zijn vader met Eveline terugkeerde.

Onderwijl wandelde de kolonel met zijn gast het landgoed rond.

III.

Eveline kwam in de beste stemming terug. De kolonel had haar geheel ingenomen door zijn vroolijk gebabbelen en zij daardoor misleid, kon niet gelooven dat de dingen zoo treurig waren, als Jack ze had afgeschilderd. Als men den kolonel hoorde praten over zijn toekomstige plannen, het aanleggen van golfbanen, bouwen van villa's, dan was het onmogelijk in hem den man te zien die op het punt stond geruïneerd te worden. Jack had bepaald overdreven.

Toen ze eindelijk thuis kwamen, vonden ze de theetafel gereed en moeder en dochter in levendig gesprek, zooals dat gewoonlijk gaat bij menschen die iets in 't schild voeren en hun best doen hun plannen te verbergen. De tegenwoordigheid van een gast maakte hun dit gemakkelijker.

De kolonel verontschuldigde zich dat hij even heen moest om te telefoneeren en kwam eenigen tijd daarna in vroolijke stemming terug.

Jack kwam later de kamer binnen en scheen in een gedrukte stemming. Eveline meende dat hij haar blik ontweek.

Hij scheen zoo slecht gemutst, dat Eveline werkelijk boos op hem werd. Hoe kon hij zich zoo dwaas aanstellen. Hij was zeker een weinig geprikkeld door de attentie, die zijn vader haar bewezen had.

Na de thee stelde de kolonel voor een partijtje biljart te spelen, waarbij Jack en Isabel steeds aan de verliezende hand waren. Niets scheen intusschen in staat de wolken van Jack's voorhoofd weg te nemen. Toen echter de couranten kwamen en de kolonel met deze midden in het spel de kamer verliet, scheen Jack wat ruimer adem te halen; hij bleef evenwel opvallend stil en Isabel nam daarom Eveline onder haar hoede.

Eveline was bedroefd; ze had blijkbaar Jack onwillens beledigd en mevrouw Tenderden scheen hierin op haar zoons zijde, ten minste ook zij sprak bijna niet tot haar. Wat had ze dan toch gedaan? Ze had bijna spijt dat ze gekomen was en met een zwaar hart ging ze zich kleeden voor het diner.

Toen ze evenwel de eetzaal binnentrad, vond ze iedereen in een gezellige stemming en het maal verliep onder aangenamen kout. Eveline vroolijkte weer wat op en ze nam zich voor de dingen die Jack haar verteld had te vergeten; ten minste voor het oogenblik.

Na het diner wendde de kolonel werkzaamheden voor en sloot zich in zijn studeerkamer op, de anderen begaven zich naar de huiskamer. Hier zong Eveline op verzoek van Isabel eenige liederen en Jack, die haar nog nooit had hooren zingen, moest door haar fraaien zang wel bekoord worden. Hij bleef echter zeer terneergeslagen en stil en sprak onverschillig over muziek.

Misschien waren dat wel teekenen van liefde. Toch bekende Eveline zichzelf dat ze hem in de stad aardiger vond dan thuis.

De kolonel wenschte zijn gast spoedig goeden nacht en Jack scheen niet het minste verlangen te koesteren voor een tête-à-tête met Eveline. Ze liet zich dus door Isabel naar haar kamer brengen en mevrouw Tenderden, haar goeden nacht wenschende, gaf haar een kus, terwijl ze met haar gedachten blijkbaar afwezig was.

Een zucht van verlichting ontsnapte het meisje toen ze zich eindelijk alleen bevond. Ze was vermoeid maar had nog geen slaap. Ze deed de verandadeuren open, sloeg een sjaal om en trad naar buiten op het balkon.

De maan was nog niet zichtbaar, toch was het niet donker in het park beneden. Er hing een lichte nevel die boomen en struiken in een geheimzinnig waas hulde. De lucht was geurig als in Augustus, maar een beetje drukkend. Ze sloeg de sjaal terug, leunde over de balustrade en liet de koele lucht over haar schouders waaien.

(Wordt vervolgd).